

הדרך להתקדשות מלווה בקשיים שהם הם המגדלים אותנו

1. "גדולים אנחנו וגדולות הנה משוגותינו ובשביל כך גדולות הן צרותינו, וגדולים גם תנחומותינו." (**אורות התחיה פרק ה**)

2. רמבם הלכות שגגות פרק ב, הלכה ח'

כל העושה מצוה מן המצוות ובכלל עשייתה נעשית עברה שחזבין עליה כרת בשגגה הרי זה פטור מחטאת מפני שעשה ברשות. כיצד... מי שהיה לו שני תינוקות אחד למויל בשבת ואחד למויל בערב שבת או באחד בשבת ושכח ומל שניהן בשבת. פטור מחטאת שהרי יש לו רשות למויל אחד מהן בשבת ושבת דחוייה היא אצלו ומצוה עשה... הואיל וזמנו בהול אינו מדקדק. אבל אם לא היה אחד מהן ראוי למויל בשבת ושכח ומל בשבת מי שאינו ראוי למויל בשבת חזב חטאת:

ט. אפילו אם רואה אדם, שעם מה שנתעורר בלבו להחזיק בדרך ישרה ולהתגבר יותר בעבודת השי"ת, מתגבר בו היצר הרע יותר ומפילו לתאוות ושפלות, מ"מ לא יתחרט כלל על התגברותו ויוסיף גבורה על גבורתו, ועל המכשולים שאירעו לו בדרך עלויו ישוב בתשובה, וידע שכל זה כולו בכלל טעה בדבר מצוה דפטור מחטאת. ולא יירא כלל, כי אם יראה קדושה ותשובה יקח מכל דבר.

3. הערה מהרב פילבר

69. במסכת סוכה (נב, א) מובא: "כל הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו". וכאן מוסיף רבינו, כי ככל שהאדם יותר מתעורר בעבודת השם, כך יותר מתגבר בו היצר להפילו, כמאמר הכתוב (קהלת א, יח): "ויוסיף דעת יוסיף מכאוב" ועל זה אמר הרבי ר' מנדל מקוצ'ק: כדאי להוסיף מכאוב ובלבד להוסיף דעת. ואולי אפשר לדייק מדברי רבינו: "שעם מה שנתעורר", שהתגברות היצר היא דוקא בתחילת ההתעוררות, אך כשהאדם מתקדם ומגשים בפועל את שאיפתו או כבר אין יצר הרע מתנגד לזה.

4 כשאדם נכנס בעבודת השם, אזי מראין לו התרחקות (לקוטי מוהר"ן תניא מח')

כשאדם נכנס בעבודת השם אזי הדרך שמראין לו התרחקות ונדמה לו שמרחיקין אותו מלמעלה ואין מניחין אותו כלל לכנס לעבודת השם ובאמת כל ההתרחקות הוא רק כלל התקרבות וצריך התחזקות גדול מאד מאד לבלי לפל בדעתו, חס ושלום כשרואה שעוברים כמה וכמה ימים ושנים שהוא מתנגע ביגיעות גדולות בשביל עבודת השם ועדין הוא רחוק מאד, ולא התחיל כלל לכנס לשערי הקדשה כי רואה עצמו שהוא מלא עדין עביות וגשמיות והרהורים ובלבולים גדולים וכל מה שהוא רוצה לעשות בעבודת השם איזה דבר שבקדשה אין מניחין אותו ונדמה לו כאלו אין השם יתברך מסתפל עליו כלל ואין רוצה כלל בעבודתו מחמת שהוא רואה שהוא צועק בכל פעם ומתחנן ומתנפל לפניו יתברך שיעזרהו בעבודתו ואף על פי כן עדין הוא רחוק מאד מאד על כן נדמה לו כאלו אין השם יתברך מסתפל עליו כלל ואין פונה אליו כלל כי הוא יתברך אין רוצה בו כלל הן על כל אלה וכיוצא בזה צריך התחזקות גדול לחזק עצמו מאד מאד, ולבלי להסתפל על כל זה כלל כי באמת כל

ההתרחקות הוא רק כּלוּ התקרבות כּנ"ל וּכּל הַנ"ל עבר על כּל הצדיקים, כּאשר שמענו מפייהם בפרוש שַנְדָמָה להם, שֶהשם יתברך אין מסתפל ופונה אליהם כּלל מחמת שראו שזָה זמן רב שֶהם מְבַקְשִים ויגעים ועושים ועוֹבְדִים עבודת השם יתברך ועדין הם רחוקים מאד מאד ואלו לא היו מחזקים עצמן מאד לבלִי להסתפל על זָה היו נשארים במקומם הראשון ולא היו זוכים למה שזָכוּ והכּלל אהובי אחי חזק ואמץ מאד ואחז עצמך כּכל הפחות לשאר קִיָּם בעבודתך ואל תחוש ואל תסתפל כּלל על כּל הַנ"ל או כּיוצא בָּזֶה ואם אתה רחוק מאד מאד ממנו יתברך ונדמה לך, שאַתָּה פוגם כּכל שעה ממש נגדו יתברך עם כּל זָה כּנגד זָה תדע שאיש כּזֶה שהוא מגשם כּל כּך כּל תנועה ותנועה שהוא מנתק עצמו מעט מעט מן גשמייתו ופונה להשם יתברך היא גדולה ויקרה מאד מאד ואפלו נקדה קטנה מאד, שֶהוא נעֲתֵק מגשמייתו אליו יתברך הוא רץ בָּזֶה כּמה וכמה אלפים פרסאות בעולמות עליונים כּאשר תבין היטב מן המעשה של הצדיק שֶהתגבר עליו מאד העצבות וכו', כּמוֹבֵא אֶצְלָנוּ [בשיחות שבסוף הספר סיפורי מעשיות] ועל זָה ישמח מאד ויחזק עצמו בשמחה תמיד כי עצבות מזיק מאד מאד ודע, שֶתכף כּשְאָדָם רוצה לכנס בעבודתו יתברך אֶזִי תכף היא עברה גדולה כּשִׁישׁ לוּ עצבות, חס ושלום כי עצבות היא סטרא אחרא (זהר נח דף עא) והשם יתברך שונא אותה וצריך להיות עקשן גדול בעבודת השם לבלִי להניח את מקומו דְהִינוּ מעט מקצת עבודתו שֶהתחיל אף אם יעבר עליו מה וזכר דבר זָה היטב כי תצטרך לזָה מאד, כּשֶתתחיל קצת בעבודת השם כי צריך עקשנות גדול מאד מאד להיות חזק ואמץ לאחז עצמו לעמד על עמדו אף אם מפילין אותו, חס ושלום, כּכל פעם כי לפעמים יש שמפילין אחד מעבודת השם, כּידוע אף על פי כּן עליו לעשות את שלו לעשות מה שיוכל בעבודת השם ואל יניח עצמו לפל לגמרי, חס ושלום כי כּל אלו הנפילות והירידות והבלבולים וכיוצא בָּזֶה צריכים בהכרח לעבר בהם, קדם שנקנסין בשערי הקדשה וגם הצדיקים האמתיים עברו כּכל זָה ודע, שִׁישׁ אחד שכבר הוא אצל הפתח של הקדשה והוא חוזר לאחוריו מחמת הבלבולים הַנ"ל או שאֶזִי כּשֶהוא סמוך אצל הפתח אֶז מתגבר עליו הסטרא אחרא והבעל דבר מאד מאד, רחמנא לצלן בהתגברות גדול ונורא מאד מאד, רחמנא לצלן ואין מניחין אותו לכנס לתוך הפתח ומחמת זָה הוא חוזר לאחור, חס ושלום כי כּן דרך הבעל דבר והסטרא אחרא כּשְרוּאָה שֶהאדם סמוך סמוך ממש לשערי הקדשה, וכמעט שִׁיכנס אֶזִי הוא מתפשט עליו בהתגברות גדול מאד מאד, רחמנא לצלן ושמענו מצדיק אמתי שאמר שאלו הִיָּה אומר לו אחד, יְהִיָּה מי שִׁיְהִיָּה בעת שַעֲסַק בעבודת השם בתחלתו. אחי, חזק ואחז עצמך הייתי רץ ומזדרז מאד בעבודתו יתברך כי גם עליו עבר כּל הַנ"ל ולא הִיָּה שומע שום התחזקות משום אדם על כּן מי שרוצה לכנס בעבודת השם יזכר זאת היטב וחזק עצמך מאד ועשה מה שתוכל בעבודת השם וברבות הימים והשנים תכנס לבטח בעזרתו יתברך לתוך שערי הקדשה כי השם יתברך מלא רחמים ורוצה בעבודתך מאד ודע, שֶכּל התנועות וההעֲתָקוֹת שאַתָּה נתק ונעֲתֵק כּכל פעם איזָה מעט מן גשמיית לעבודתו יתברך כּלם מתקבצים ומתחברים ומתקשרים ובאים לעזרתך בעת הצורך דְהִינוּ כּשִׁישׁ חס ושלום, איזָה דחק ועת צרה, חס ושלום ודע, שֶהאדם צריך לעבר על גֶשֶׁר צר מאד מאד והכּלל והעקר שלא יתפחד כּלל ודע, שִׁישׁ אילן, שֶגְדִלִים עליו עלים שֶכּל עֵלָה צריך להיות גדל מאה שנים והוא נמצא בפרדסים של השרים וקורין אותו בלשונם מאה שנים ומסתמא כּשֶגְדֵל מאה שנים, בּוֹדָאי עובר עליו מה שעובר ואחר כּך בסוף המאה שנים הוא יורה בקול גדול כּמוֹ קְנִי שֶרְפָה, שֶקוֹרִין אורמאטיע [תותח] והבן הנמשל היטב. וראוי לילך עם מה שֶנֶאֱמַר במאמר אַזְמָרָה לאלקי בעודי [בלקוטי הראשון בסימן רפ"ב] דְהִינוּ לבקש ולחפש למצא בעצמו איזָה זכות ואיזָה נקדה טובה ובזָה המעט טוב שמוצא בעצמו, ישמח ויחזק עצמו ואל יניח את מקומו, אף אם נפל למה שֶנֶפֶל, רחמנא לצלן אף על פי כּן יחזק עצמו במעט דמעט טוב שמוצא בעצמו עדין עד אשר יזכה לשוב על יְדֵי זָה להשם יתברך וכל הזדונות יהיו נעשין זכיות (עין יומא פו:) ומה עשה הבעל שם טוב, זכר צדיק לברכה, על הַיָּם כּשֶהסיתו הבעל דבר וכוּ ומזָה תבין, עד היכן אתה צריך להתחזק ולבלִי לִיאֵשׁ עצמך, חס ושלום אף אם יהיה מה שִׁיְהִיָּה והעקר להיות בשמחה תמיד וישמח עצמו כּכל מה שִׁיִּכַל ואפלו על יְדֵי מְלִי דְשִׁטוּתָא לעשות עצמו כּשׁוּטָה ולעשות עֲנִיבֵי שְׁטוּת וצחוק או קפיצות ורקודים כּדי לבוא לשמחה שהוא דבר גדול מאד/